

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200238
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8618200238.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobkyne E. D., nar. X.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, J., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 66, Svidník proti žalovanému: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, zastúpenému Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník z 24.1.2019, č. k. 7Csp/7/2018 - 76 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 297,45 eur s prísl. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere z 25.4.2009 v obchodných podmienkach žalovaného v článku 4 je neprijateľná. Vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami sporu bola uzatvorená dňa 25.4.2009 zmluva o úvere vo výške 2.000,- eur, ktorý sa zaviazala žalobkyňa zaplatiť v 50-tich mesačných splátkach, splatnosť prvej splátky bola určená 25.6.2009, konečná splatnosť úveru na deň 25.6.2013. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 24 %, RPMN 26,82 % a priemerná RPMN 20,09 %. Žalobkyňa z titulu predmetnej úverovej zmluvy zaplatila žalovanému 2.297,45 eur. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah účastníkov konania založený spotrebiteľskou zmluvou ako právny vzťah, ktorý je daný režimom spotrebiteľského práva. Vec právne posúdil v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z.. Uviedol, že žalovaný je pasívne legitimovaný v tomto konaní, keďže ide o subjekt, ktorý prijal plnenie od žalobkyne. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie vyhodnotil ako absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Poukázal na to, že v zmluve je uvedená ročná úroková sadzba 24 %, ktorá o viac ako o 100 % prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bán pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci apríl 2009. Zdôraznil, že zmluvu uzatvárala Poštová banka ako bankový subjekt, dohodnutá výška úrokov musí byť súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Zároveň však zdôraznil, že aj v prípade platnosti tejto úverovej zmluvy by bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvádza, že táto zmluva neobsahuje správny údaj o výške RPMN, v zmluve je uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa v nižšom rozsahu. Taktiež v zmluve je uvedená nesprávna celková výška nákladov 1.172,33 eur, keď táto výška nákladov predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú má spotrebiteľ na úver skutočne zaplatiť, čo

predstavuje 3.513,50 eur a výškou poskytnutého úveru 2.000,- eur. Skutočná celková výška nákladov mala byť preto správne uvedená v sume 1.513,50 eur (3.513,50 eur - 2.000,- eur). Úverová zmluva ďalej neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyhovet preto žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 297,45 eur a príslušenstvo pohľadávky odôvodnil § 517 OZ. Súd prvej inštancie sa tiež vyporiadal s námietkou premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle predpokladov § 107 ods. 2 OZ. Uviedol, že vo veci je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, keď žalovaný ako bankový subjekt má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Pokiaľ úverová zmluva, ktorú pripraví banka neobsahuje zákonom požadované náležitosti, ako profesionál musí byť minimálne uzrozumená s právnymi následkami s tým spojenými, čo postačuje na naplnenie zákonnej požiadavky úmyslu pre účely plynutia premlčacej doby. Žalovaný ako profesionál musel vedieť už len to, že požadované úroky prekračujú o viac ako 100 % priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri tomto type úveru. Žaloba žalobkyne teda bola podaná v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň bola zachovaná dvojročná premlčacia doba, keď žalobkyňa sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a o svojich právach najneskôr dňa 21.6.2017 zo strany Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Súd prvej inštancie zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere v čl. 4 obchodných podmienok je neprijateľná, a to pokiaľ ide o spôsob splácania úveru, započítania pohľadávok a zabezpečenia, keď platby klienta sa bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, započítavajú najprv na poplatky podľa Sadzobníka, potom na sankčný úrok, následne na úrok z úveru a až v poslednom rade na splátku istiny úveru. Zdôrazňuje, že táto zmluvná podmienka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s generálnou klauzulou uvedenou v § 53 ods. 1 OZ. O trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba bola zamietnutá a uplatnil si nárok na náhradu trov celého konania. Má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poukazuje na zrejmu súdnu prax súdov Slovenskej republiky pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby. Preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie sa úplne vymyká citovaným rozhodnutiam súdov a dôvod tejto odlišnosti z rozhodnutia zrejmy nie je. Subjektívnu vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, žalobkyňa mala v momente splatenia úveru, resp. sa tak mohlo stať ku dňu zosplatenia úveru. Výklad, aký žalobkyňa udáva by spôsobil značnú svojvôľu v uplatňovaní práva na súdoch, keďže spotrebiteľ by tak mohol podať žalobu na súd takmer kedykoľvek a stačilo by mu povedať, že on o bezdôvodnom obohatení nevedel, a tak by právo stálo automaticky na jeho strane. Takáto svojvôľa umožňujúca zneužitie práva vo svoj prospech však hrubo narúša rovnováhu zmluvných strán. Súdny v totožných konaniach teda posudzujú plynutie subjektívnej premlčacej doby od času, kedy dlžník uhradí sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu úveru. Nesúhlasí ani s posúdením, že vo veci je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu objektívnu, na potvrdenie tohto názoru súd nezisťoval skutkový stav, neskúmal existenciu úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť práve z tejto konkrétnej zmluvy o úvere a jeho záver je založený len na hypotetickej domnienke. V danom prípade má ísť o objektívnu premlčaciu dobu trojročnú. V danom prípade objektívna premlčacia doba uplynula 4.6.2016 a po jej skončení nemohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba. Pokiaľ súd prvej inštancie určil neprijateľnosť spomínanej zmluvnej podmienky, nijakým spôsobom sa nezaoberal skúmaním naliehavého právneho záujmu na takomto určení a žalovaný tvrdí, že naliehavý právny záujem na strane žalobkyne nie je daný. Zvlášť uvedené platí v situácii, ak súd rozhodol, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Naďalej trvá na námietke nedostatku pasívnej legitímácie, keď daná pohľadávka bola postúpená. Domnieva sa, že akékoľvek nároky má žalobkyňa adresovať na nového veriteľa postupníka a nie na postupcu. Namietá to, že súd nemohol rozhodnúť o neplatnosti celej zmluvy s ohľadom na tvrdenú výšku úroku z úveru a v tejto súvislosti poukazuje na § 41 OZ. Tvrdí, že RPMN bola vypočítaná správne, táto subsumuje všetky náklady spojené s úverom, ako to vyplýva z § 1 ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z.z.. Názor súdu o správnosti výšky RPMN sa neopiera o žiadne ustanovenie zákona. S ohľadom na tieto vady vytyka súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť celého rozhodnutia a navrhuje podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného opodstatnené nie je.

6. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, k čomu uvádza nasledovné:

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, medzi stranami sporu bola dňa 25.4.2009 uzatvorená štandardná formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej obsah je potrebné posudzovať v zmysle predpokladov zákona č. 258/2001 Z.z.. Ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 4 ods. 3 citovaného zákona.

7. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že na posúdenie tejto náležitosti zmluvy nemá vplyv ani rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaný dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Rozhodnutie vydané vo veci C-42/15 má charakter prejudiciálneho rozsudku. Takýto rozsudok je spolu s výkladom alebo s posúdením platnosti práva únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, ako aj pre sudy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Na druhej strane si treba uvedomiť, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii.

8. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

9. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

10. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii

smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

11. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

12. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

13. Otázka členenia splátok spotrebiteľského úveru bola po prvýkrát upravená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval Smernicu 2008/48, potvrdená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa, a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z. a to tak, že predmetná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa presúva z písm. a/ do písm. i/, pričom platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonodarca teda slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné, s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

14. Súd prvej inštancie teda správne posúdil uvádzanú zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto poskytnutý úver je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Správne sa vypořiadal s pasívnou legitímáciou žalovaného, keďže je zrejmé, že plnenia, ktoré žalobkyňa požaduje boli zaplatené žalovanému najneskôr dňa 4.6.2013 a k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt došlo až dňa 2.6.2014. Žalobkyňa je tak v hmotnoprávnom vzťahu z titulu bezdôvodného obohatenia so žalovaným, a preto táto odvolacia námietka opodstatnená nie je.

15. Súd prvej inštancie sa správne vypořiadal aj so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného. K názoru na začatie plynutia premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení odvolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, podľa ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z

bezdôvodného obohatenia, teda, keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto okolnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Ak teda súd prvej inštancie vychádzal z tvrdenia, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, a to pred podaním žaloby v júni 2017, správne bola posúdená súdom prvej inštancie námietka premlčania nároku vo vzťahu k dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ako nedôvodná. Odvolací súd ďalej uvádza, že jednoznačne je možné súhlasiť s tvrdením súdu prvej inštancie aj v ďalšom a síce, že žalovaný ako poskytovateľ úverov na trhu bol povinný dôsledne ovládať všetky zákonné predpisy pri poskytovaní úverov v prospech spotrebiteľov. Ak tak nekonal a uzatváral zmluvy nie v súlade so zákonmi, je správny záver súdu prvej inštancie o potrebe aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v predmetnom konaní. Preto je možné hodnotiť konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy o úvere so žalobkyňou ako konanie zodpovedajúce prinajmenšom nepriamemu úmyslu obohatiť sa. K aplikácii desaťročnej premlčacej lehoty v podobných prípadoch, a to aj vo vzťahu k žalovanému, už existuje aj judikatúra Krajského súdu v Prešove (do pozornosti napr. rozsudok KS Prešov sp. zn. 19Co/23/2019, 22Co/82/2018).

16. Vo vzťahu k vysloveniu neprijateľnej zmluvnej podmienky súdom prvej inštancie a odvolacej námietky žalovaného je potrebné poukázať na to, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13, nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietkať nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel.

17. Je potrebné konštatovať, že už samotné znenie zmluvnej podmienky uvedené v zmluve o úvere v obchodných podmienkach v čl. 4 v znení „platby klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. na poplatky podľa Sadzobníka, 2. sankčný úrok, 3. úrok z úveru, 4. splátka istiny úveru“, evokujú ich neprijateľnosť, keďže zmluvné ustanovenia umožňujúce zápočet úhrad na iné plnenia ako na istinu, predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku a majú za následok nevyvážený vzťah veriteľa a dlžníka v otázke plnenia dlhu. Táto zmluvná podmienka nerešpektuje vôľu spotrebiteľa, ktorý má nepochybne prioritný záujem predovšetkým na úhrade istiny. Na druhej strane dodávateľovi umožňuje presadiť jeho ekonomické záujmy, čím zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ak bolo zmluvné ustanovenie nadiktované v rámci kontraktácie v režime typovej zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná. Sporná zmluvná podmienka je tak v rozpore s § 54 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Započítanie splátok, resp. čiastočný plnení najprv na príslušenstvo a až na poslednom mieste na samotnú pohľadávku, výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný navyše nepreukázal, že uvedená zmluvná podmienka bola individuálne dohodnutá. Takéto vyslovenie nie je viazané zákonom iba v čase prípadného trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, čo zohľadnil správnym spôsobom aj súd prvej inštancie.

18. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (do pozornosti napr. Ústavného súdu SR III. ÚS 209/04).

19. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný neuviedol v odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by mohla priviesť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku. S poukazom na uvádzané dôvody tak rozsudok potvrdil ako vedne správny postupom podľa § 387 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a úspešnej žalobkyňi v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).